

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kovács Kond Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: dr. Kovács Kond ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, **I. rendű alperesi jogi képviselő neve** (I.rendű alperes címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, a **jogtanácsos neve (cím)** által képviselt **II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe)** II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. szeptember 14. napján meghozott 27.P.22.061/2015/63. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 70. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű alperes permegszüntetési kérelmét elutasító rendelkezését mellőzi, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására fizessen meg az államnak 12.000 (Tizenkétezer) forint fellebbezési illetéket. A II. rendű alperes által le nem rótt 16.000 (Tizenhatezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

A másodfokon felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Felperes és **G.A.** házastársak voltak, kapcsolatukból egy gyermek származik, a 2000. szeptember 26. napján született **K.L.B..** A házasságot a bíróság 2007. évben bontotta fel, a gyermeket az anyánál helyezte el. Felperes és **G.A.** között a kapcsolattartás tárgyában számos eljárás volt folyamatban. 2013. február 6. napján **G.A.** felperessel szemben feljelentést tett, mert előadása szerint felperes 2012. december 28-án majd kiegészített feljelentése szerint 2013. március 28. napján indulatos magatartást tanúsított, **G.A-t** és rokonait becsmérlő szavakkal illette, a gyermeket a vonaton magára hagyta, majd egy másik láthatáskor a gyermektől annak leírását kérte, hogy nem fél a vonattól. A láthatás alatt elvette a gyermek telefonját, megakadályozta, hogy édesanyjával kapcsolatot tartson, a gyermeket többször durva, trágár szavakkal illette.

A **M.** Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályának Életvédelmi és Ifjúsági Alosztálya .../2013. bü. szám alatt kiskorú veszélyeztetésének gyanúja miatt nyomozást folytatott, a **M.** Járási Ügyészség fokozott ügyészi felügyelete mellett. Különböző nyomozati cselekmények elvégzését követően II. rendű alperes 2013. június 20. napján a felperes számára védőt rendelt, a felperessel szemben 2013. november 26. napján közölte a gyanúsítást, a felperes adatait a bünyügyi nyilvántartásban rögzítette. Felperes a meghallgatáson akként nyilatkozott, hogy a védő távolmaradása ellenére vallomást kíván tenni. 2013. december 17. napján II. rendű alperes elrendelte a felperes igazságügyi elmeorvos-szakértői vizsgálatát. Mivel a felperes a szakértői vizsgálatokon nem jelent meg, illetve az ügyben több szakértő bejelentette elfoglaltságát, végül a kirendelt szakértő 2015. július 24. napján indítványozta a felperes elővezetésének elrendelését. II. rendű alperes 2015. augusztus 12. napján elrendelte a felperes elővezetését, amelyet a **G.** Rendőrkapitányság kísérelt meg foganatosítani 2015. augusztus 26. és október 8. napján, azonban ez egyetlen esetben sem vezetett eredményre, felperes lakóhelyén az elővezetés időpontjában nem volt fellelhető. II. rendű alperes 2015. október 20. napján értesítette a felperes munkáltatóját arról, hogy a felperessel szemben a bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt büntetőeljárás van folyamatban, kérte a felperes munkarendjének közlését. 2014. május 6. napján II. rendű alperes megkereste a **G.** Rendőrkapitányságot a felperes folytatólagos gyanúsítottai meghallgatása érdekében. A **G.** Rendőrkapitányság a felperessel szemben 2014. május 20. napján a megkeresésnek megfelelően közölte a gyanúsítást, majd a felperes bünyügyi adatait ismételten rögzítette. 2015. november 26. napján megtartott iratismertetést követően II. rendű alperes az iratokat vádemelés érdekében az ügyészségnek kézbesítette, I. rendű alperes 2015. december 17. napján vádat emelt.

A **V.** Járásbíróság .../2012/84. számú ítéletével a felperest a kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt emelt vád alól felmentette, az ítéletet a ... Törvényszék, mint másodfokú Bíróság .../2016/7. számú végzésével helybenhagyta.

Felperes keresetében elsődlegesen személyhez fűződő jogainak sérelme, másodlagosan államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén I. és II. rendű alperest személyenként 500.000 forint nem vagyoni kártérítés és 50.000 forint perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Állítása szerint a nyomozás jogellenesen elhúzódott, II. rendű alperes eljárásában 30 inaktív hónap volt, amit az I. rendű alperes, mint a nyomozás meghosszabbítását engedélyező szerv nem akadályozott meg. Ezzel az alperesek megsértették a tisztességes eljáráshoz és a jogvita észszerű határidőn belüli elbírálásához való jogát. A felperes gyermekének pszichológiai vizsgálatára, szülői felügyeleti jogának sérelmével került sor, mert a gyermek pszichológiai vizsgálatáról nem értesítették, azon nem volt jelen, mellyel állítása szerint a II. rendű alperes megsértette a magánélethez és a családi élethez fűződő jogát. Nem tájékoztatták az eljárás meghosszabbításáról, mellyel az I. rendű alperes megsértette a tisztességes eljáráshoz való, valamint a magánélethez és a családi élethez való jogát, továbbá ezen eljárás joggal való visszaélésnek is minősül. Az elmeorvos szakértői vizsgálat elrendelésére az értesítési és idézési szabályok megsértésével került sor, elővezetésének elrendelése jogellenes volt, mely a felperes tisztességes eljáráshoz és a zavartalan magánélethez és családi élethez fűződő jogát is sértette. A munkáltatóhoz

intézett II. rendű alperesi megkeresésből a felperes munkáltatója értesült arról, hogy nyomozás folyik a felperes ellen, arról is, hogy ennek mi a tárgya. Ezzel II. rendű alperes megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát, magántitokhoz, személyes adatok védelméhez való, jóhírnévhez fűződő jogát is. Védőt II. rendű alperes nem rendelt ki, ezzel az alperesek megsértették a felperes tisztességes eljáráshoz és a védelemhez való jogát. Két eljárás volt a felperessel szemben folyamatban, felperest mindkét eljárásban rabosították, mellyel az alperesek megsértették a tisztességes eljáráshoz és a magánélethez, a családi élethez való jogát. II. rendű alperes nem foglalkozott a felperes viszont-feljelentéseivel, mellyel megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogát.

I. és II. rendű alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Érvelésük szerint az eljárásuk jogszerű volt, nem sértették meg a felperes által hivatkozott személyhez fűződő jogokat, az eljárás elhúzódása a felperes magatartására volt visszavezethető.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a II. rendű alperes permegszüntetés iránti kérelmét elutasította. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 forintot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg I. rendű alperesnek 25.000 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak 48.000 forint meg nem fizetett illetéket, 12.000 forint meg nem fizetett illetéket pedig a Magyar Állam visel.

A keresetet a Ptk. 75. §, 76. §, 78. §, 339. § és 349. §-ának felhívásával bírálta el. A Pp. 157. § a) pontja, 130. § (1) bekezdésének felhívását követően rámutatott, hogy a felperessel szemben folyamatban lévő büntetőeljárás a per szempontjából irreleváns.

Elsődlegesen a felperes személyhez fűződő joga megsértésére alapított kereseti kérelmét bírálta el. Kifejtette, hogy a felperes kötelessége volt annak bizonyítása, hogy a személyhez fűződő jogai megsértésével összefüggésben kár érte. Rámutatott, hogy más szervek eljárásában bekövetkezett személyhez fűződő jogok sérelmére alapított igény polgári bíróság által történő elbírálása nem jelenti azt, hogy az ügyet ismételten elbírálná. A bíróság kizárólag azt vizsgálta, hogy a felperes által sérelmezett eljárások, magatartások megtörténtek-e és ha igen, azok a személyhez fűződő jogok megsértéséhez vezettek-e.

A tisztességes eljáráshoz fűződő joggal összefüggésben rámutatott, a polgári jogi védelem elismerésének elsődleges követelménye, hogy a védendő érték a személyiség megnyilvánulásaként legyen meghatározható. A tisztességes eljáráshoz való jog személyiségi jogként nem ismerhető el, mivel a védendő érték nem közvetlenül az ember személyiségéből fakad. A jelen per tárgyát képező eljárási jogok célja az állami közreműködés funkciójának megfelelő megvalósulása, ez azonban a felperes személyiségi jogának nem minősül, hanem eljárási alapjognak tekinthető.

A Pp. 2. § (1) és (3) bekezdésének felhívását követően rámutatott arra, hogy ennek alkalmazására nem csak polgári, hanem büntetőeljárások esetén is van lehetőség. A Pp. felhívott szabályait ugyanis az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok védelméről szóló Római Egyezmény kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvénnyel együtt kell értelmezni. Az Egyezmény 6. cikke pedig kimondja, hogy mindenkinek joga van arra,

hogyan ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és észszerű időn belül tárgyalja és hozzon határozatot polgári jogait illetően. Ebből az a következtetés vonható le, hogy a Pp. 2. § szerinti, az eljárás észszerű időtartamon belül történő befejezésére való jog nemcsak a polgári, hanem valamennyi bírósági eljárásra vonatkozik. Megállapítható azonban az is, hogy a Pp. 2. § (3) bekezdésére alapított igény kizárólag bírósággal szemben érvényesíthető. Ebből következik, hogy bár az eljárás észszerű határidőn túl történő befejezésére alapított igény elbírálásakor az eljárás teljes időtartama vehető figyelembe, de büntető ügy esetében kizárólag a nyomozás észszerű időtartamon túl történő befejezésére alapított igény e címen történő érvényesítésének nincs helye. A magánélethez, a családi élethez fűződő jog, a személyes adatok védelméhez való jog és a jóhírnévhez fűződő jog személyhez fűződő jognak minősül, az erre alapított felperesi igény érdemi elbírálásának van helye az elsőfokú bíróság álláspontja szerint.

Másodlagosan az államigazgatási jogkörben okozott kár címén előterjesztett keresetet vizsgálta. Ezzel összefüggésben a felperesnek azt kellett bizonyítani, hogy az alperesek jogellenesen jártak el, ezzel okozati összefüggésben a felperesnek kárt okoztak, a kár pedig a törvény más útján nem volt elhárítható. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény elbírálása nem vezethet más szervek eljárásának felülbírálatára. A személyiségi jogokkal összefüggésben már kifejtett érvelésre tekintettel az államigazgatási jogkörben okozott kár címén történő kártérítési felelősség megállapítására és fizetésére kötelezésnek is kizárólag abban az esetben van helye, amennyiben a sérelmezett eljárások jogellenessége is megállapítható.

Az egyes alperesi magatartások jogellenessége tekintetében az elsőfokú bíróság az alábbiak szerint foglalt állást. Az eljárás elhúzódásával kapcsolatos álláspontja az volt, hogy inaktív időszaknak az eljárás olyan időszaka tekinthető, melyben az eljáró szervek jogellenesen nem fogantatnak eljárási cselekményeket, illetve nem tettek lépéseket az eljárás előrehaladása érdekében. A Be. 176. § (1) bekezdésének felhívását követően kifejtette, hogy a büntetőeljárásnak nincs kifejezett szabálya arra, hogy az egyes nyomozati intézkedéseknek milyen maximális időközzel kell egymást követniük. II. rendű alperes folyamatosan intézkedett az ügyben, eljárásának nem volt olyan időszaka, amelyre huzamosabb idejű inaktivitást állapított meg. Az eljárás inaktivitása objektív alapon ítélendő meg, indifferens, hogy az eljáró szervek munkáját az eljárásban résztvevő fél saját számára inaktívnak érzékeli-e vagy sem. Abból, hogy a nyomozást az eljáró szervek végül szakértői bizonyítás lefolytatása nélkül zárták le, nem következik egyben az, hogy a szakértői bizonyítás elrendelése eleve szükségtelen volt. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a gyermek pszichológiai vizsgálatát a vonatkozó szabályok betartásával végezte a szakértő. A felperest tájékoztatták az eljárás meghosszabbításáról, de ennek elmaradása sem bírt volna jogi relevanciával, mivel ezen határozatok ellen panasszal nem lehet élni. Az elmeorvosi vizsgálat elrendelése és az ezzel kapcsolatos intézkedések jogszerűek voltak, az intézkedések tartalmi értékelése kívül esik a bíróság kompetenciáján. Megállapította, hogy a védő kirendelése megtörtént, a felperes viszont-feljelentéseit alperesek elbírálták.

Felhívta a Be. 71. § (1) bekezdését és a (3) bekezdését. Rámutatott, hogy a II. rendű alperes eljárása ellentétes volt a Be. 71. § (3) és (4) bekezdésével. Ezzel a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyhez fűződő jogát, mert a rendelkezésre álló iratok a megkeresés indokoltságát nem támasztották alá. Megállapítható ugyanis, hogy bár a felperes folyamatosan vitatta a szakértői idézések jogszerűségét, a vizsgálaton való részvételt nem munkahelyi elfoglaltságra való hivatkozással tagadta meg, ezért nem merült fel adat arra, hogy a munkáltató e célból való megkeresése a nyomozás érdemi lefolytatását előmozdította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes ellen két eljárás nem volt folyamatban. A **G.** Rendőrkapitányság tévedésből nem folytatólagos meghallgatást, hanem új gyanúsítottként történő meghallgatást fogatosított, így ismételten elvégezte azokat a bűnügyi technikai, nyilvántartási cselekményeket, amelyek az első gyanúsításkor lettek volna csak indokoltak. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezen intézkedéssel a felperes személyiségét, méltóságát sértették, mert a felperest szükségtelenül vonta eljárás alá.

A felperes személyes bűnügyi adatainak munkáltatóval való közlése, továbbá a gyanúsítással összefüggő rabosítási bűnügyi eljárások olyan pszichés terhet jelentettek, melyek alkalmasak voltak a felperes által hivatkozott hátrányok kiváltására, ezért a bíróság II. rendű alperest 200.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítélettel szemben a II. rendű alperes fellebbezést, felperes pedig csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

II. rendű alperes azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a felperes keresetét teljes egészében utasítsa el, felperest II. rendű alperes perköltségeiben marasztalja.

Megítélése szerint a felperes keresetének részben helyt adó rendelkezés jogszabálysértő. A Be. 71. §-ban foglaltak téves értelmezése útján jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő jogát. Az ítélet indokolásában ugyanis az elsőfokú bíróság a Be. 71. §-ának értelmezésekor a megkeresés okának a megkereső hatóság általi közzételezését összekeverte a megkeresett hatóság általi személyes adatok szolgáltatására vonatkozó korlátozó rendelkezésekkel, amelyre azonban a Be. 71. § (3) bekezdés első fordulata utal. II. rendű alperes 2013. december 17. napjától 2015. november 26. napjáig összesen négy szakértőt rendelt ki a felperes elmeállapotának megvizsgálása céljából. Felperes a szakértők mindegyike ellen panaszt, elfogultsági kifogást jelentett be, 11 időpontból egyik időpontban sem jelent meg különböző okokból. II. rendű alperes elrendelte a felperes elővezetését, amelyet a **G.** Rendőrkapitányság fogatosított. A **G.** Rendőrkapitányság jelentése szerint az elővezetéssel érintett személy otthonában nem volt feltalálható, az elővezetés sikertelen maradt. Ezt követően a nyomozó hatóság 2015. szeptember 29-én ismételten elrendelte a felperes elővezetését a 2015. október 8. napjára kitűzött vizsgálatra. Mivel a felperes a negyedik szakértő előtti harmadik kitűzött időpontra sem

jelent meg, a felperes elővezetésének végrehajtása sikertelen volt, a II. rendű alperes a Be. 71. § (1) bekezdésben írt jogosultságával élve a soron következő szakértői vizsgálaton történő megjelenés érdekében a felperes munkahelyi elfoglaltságának tisztázása érdekében élt a megkeresés lehetőségével. Erre törvényi felhatalmazás alapján került sor. A megkeresett munkáltatótól a II. rendű alperes csak olyan személyes adatok kiadását kérte a Be. 71. (3) bekezdés alapján, amely a megkeresés céljának megvalósításához elengedhetetlenül szükséges volt. Kifejtette, hogy a felperessel szembeni büntetőeljárás tényét, mint a megkeresés okát közölte, amely a megkeresés munkáltató általi teljesítéséhez szükséges és kötelező volt. A megkeresés szövege valóságnak megfelelő volt, ezért a felperes személyiségi jogát, jóhírnevét nem sértette.

Tévesen és jogszabálysértő módon jutott az elsőfokú bíróság arra a döntésre is, hogy a **G.** Rendőrkapitányság tévedésből nem folytatólagos meghallgatásként, hanem új gyanúsítottként hallgatta meg a felperest, ennek tényét II. rendű alperes az 57. sorszám alatti beadványában elismerte, ezzel szükségtelenül kétszer is rabosította, mely a felperes emberi méltóságát sértette. Iratellenesen tartalmazza az ítélet, hogy a II. rendű alperes 2016. július 25. napján kelt 57. sorszámú beadványában elismerte a tévedését. II. rendű alperes az előkészítő iratban részletesen kifejtette, hogy felperessel szemben II. rendű alperes egy eljárást folytatott, ezt a tényt támasztják alá a büntető ügy iratai is. 2013. november 26. napján a felperes gyanúsítottként történő kihallgatásakor a gyanúsítás már tartalmazta a 2013. március 28-án kezdődő apai kapcsolattartás során tanúsított felperesi elkövetési magatartásokat. Ehhez képest a felperessel 2014. május 20-án folytatólagos gyanúsítottként történő kihallgatáskor közölt gyanúsítás szövege csupán a 2013. március 28-án kezdődő kapcsolattartás záró dátuma, pontosítása miatt tér el és a 2013. március 28. - 2014. április 2-ig tartó apai kapcsolattartás során tanúsított felperesi magatartások pontosításra, kiegészítésre kerültek. Részletesen idézte a 2013. november 26-án és a 2014. május 20-án közölt gyanúsítás jegyzőkönyvben rögzített tartalmát. II. rendű alperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság által ítéletben hivatkozott iratban következetesen amellelt érvelt, hogy a felperes meghallgatására 2014. május 20-án folytatólagos gyanúsított ki hallgatásként került sor. Végezetül hivatkozott arra is, hogy felperest 2014. május 20-án nem II. rendű alperes, hanem a **G.** Rendőrkapitányság hallgatta ki.

Mindezekre figyelemmel téves és jogszabálysértő módon állapította meg az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletben, hogy a II. rendű alperes szükségtelen módon kétszer is rabosítás intézkedés alá vetette a felperest és ezzel megsértette az emberi méltóságát. A fentiek alapján azt kérte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla részben változtassa meg a Pp. 253. § (2) és (3) bekezdése alapján, a keresetet teljes egészében utasítsa el.

Felperes csatlakozó fellebbezésében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla keresetének maradéktalanul adjon helyt.

II. rendű alperessel összefüggésben kifejtette, hogy elfogultan járt el. A **V.** Járásbíróság .../2012/84. számú jogerős ítélete alátámasztotta, hogy felperes nem veszélyeztette a gyermeket. A felperes munkahelyi lejárata komolyabb kártérítési összeget, a teljes, 500.000 forint összegű kártérítés megítélését is indokoltá teszi. II. rendű alperes

jogszabálysértő módon részletesen, elmeorvosra kiterjedően közölte a munkáltatóval, hogy milyen cselekménnyel vádolják a felperest. Érvelése szerint valótlán, hogy az elővezetési kísérlet jogszerű volt. II. rendű alperestől a felperes 2015. május 12-én kapta meg postán a 2015. április 22-én kelt levelet, ebben kirendelte a **G.** Kft.-t. A levélben foglaltak alapján a felperes 8 napon belül élt a panasz lehetőségével és elfogultságot jelentett be. Az elfogultsági kifogást a II. rendű alperes 2015. szeptember 19-én bírálta el és küldte meg az elutasítást. Ehhez képest 2015. augusztus 26-án hajnal 4 órakor a felperes szomszédait berregéssel, szirénázással ébresztette a rendőrség, akik felriadtak és azt látták, hogy a felperest a rendőrség keresi, majd egy rendőr ugrotta át a kerítést. A családját és három kiskorú gyermekét felriasztották, akiket ez félelemmel töltött el. Álláspontja szerint nem volt jogszerű az elővezetés elrendelése, mert az az elfogultsági kifogás és a panasz elbírálása előtt történt meg. Az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy ez miért nem sértette magán- és családi életéhez való jogát, a törvényes eljáráshoz való jogot, hiszen egyértelműen jogszerűtlen és időelőtti volt az elővezetés. Valótlán, hogy a viszont-feljelentések elbírálásra kerültek, mert azzal nem foglalkoztak, semmilyen nyomozati cselekményt nem tanúsítottak. II. rendű alperes védőt kirendelt, felperest azonban erről nem értesítette, ezt az eljárás során nem igazolta. Nem volt jogszerű az elmeorvos kirendelése sem, hisz nem tartalmazta, hogy mikor, hol kellett a felperesnek megjelennie. A tájékoztatást hivatalos eljárás során kellett volna foganatosítani.

Csatlakozó fellebbezésében sérelmezte az I. rendű alperes eljárását is. Részletesen kifejtette, hogy mikor, mely szervnek, mit kellett volna tenni. Az elsőfokú ítélet ezt nem cáfolta, az ítéleti döntés mégis a felperesével ellentétes. I. rendű alperes a felperessel a nyomozás meghosszabbításáról rendelkező határozatot nem közölte. Tisztázatlan maradt, hogy miért húzódtak az ügyek évekig, ez pedig a felperes magán- és családi életét sértette. Nyomasztóan hatott az, hogy évekig büntetőeljárás hatálya alatt állt. Az alperesek nem tájékoztatták a felperest arról sem, hogy a két feljelentést összevonták, így a három év folyamán valóban két külön büntetőeljárásról volt tudomása.

Fellebbezési ellenkérelmében tartalma szerint a keresetnek helyt adó részében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a munkahely megkeresése a panasz elbírálása előtti indokolatlan, alaptalan megtorlás, mert a felperes folyamatosan elfogultsággal és illetéktelenséggel vádolta meg a II. rendű alperest. Felperes eljárása a II. rendű alperes jogellenes magatartását nem indokolta és azt nem is menti ki. Tény, hogy a felperest kétszer rabosították, ugyan másodszor ezt a **G.** Rendőrkapitányság foganatosította, azonban a nyomozást a II. rendű alperes folytatta le, ezért a felelősség is a II. rendű alperest terheli. Amennyiben a II. rendű alperes folytatólagos kihallgatást foganatosított, akkor kártérítést megalapozó eljárási hiba volt a kétszeri rabosítás.

I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének I. rendű alperesre vonatkozó rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján hagyja

helyben. A felperes fellebbezése nem bizonyított olyan új tény, körülményt, amely az elsőfokú ítélet I. rendű alperes nevére vonatkozó részének bármely módon történő megváltoztatását indokolná. I. rendű alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes vonatkozásában a tényállást helyesen állapította meg, abból okszerűen levont következtetéssel a vonatkozó jogszabályok pontos megjelölésével, I. rendű alperes tekintetében helytálló döntést hozott. Amennyiben felperes az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű alperessel szemben is támadni kívánja, úgy az eljárás során előadottakat változatlanul fenntartva kérte, hogy az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A II. rendű alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a Pp. 157. § a) pontja a kereset idő előttiségére hivatkozással nem alkalmazható, a II. rendű alperes permegszüntetés iránti kérelméről azonban eljárási szabályt sértve az ítéletben döntött. A Pp. 212. § (1) bekezdés szerint a bíróság a per érdemében dönt ítélettel, a per során felmerült minden más kérdésben – ideértve a per megszüntetését is – végzéssel határoz. A Pp. 141. § (1) bekezdés szerint a permegszüntetés tárgyában ítéleti rendelkezés nem hozható, ha a bíróság a pert nem szünteti meg, az ügyet érdemben tárgyalja, és a keresetről dönt. Ezen indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a permegszüntetés elutasítására vonatkozó rendelkezését mellőzte.

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú ítéletet a fellebbezési és a csatlakozó fellebbezési kérelem keretei között bírálta felül [Pp. 253. § (3) bekezdés]. A Pp. 244. § (1) bekezdés szerint a fellebbező fél ellenfelét a fellebbezési tárgyalásra szóló idézésben arra is figyelmeztetni kell, hogy a fellebbezésre vonatkozóan ellenkérelmet terjeszthet elő, ha pedig a fellebbezéssel megtámadott ítélet megváltoztatását is kívánja – annyiban, amennyiben az ítélet ellen fellebbezésnek is van helye – csatlakozó fellebbezést nyújthat be. A csatlakozó fellebbezés járulékos jellegéből következik, hogy léte a fellebbezés lététől függ, kizárólag akkor terjeszthető elő, ha fellebbezést nyújtottak be. Az elsőfokú ítéletet I. rendű alperes fellebbezéssel nem támadta, I. rendű alperest érintő rendelkezésre ezért csatlakozó fellebbezés nem terjeszthető elő, a felperes csatlakozó fellebbezésében az I. rendű alperes magatartásának értékelésére vonatkozó bírói döntést nem sérelmezheti, mert fellebbezés hiányában az elsőfokú ítélet I. rendű alperest érintő rendelkezése első fokon jogerőre emelkedett.

II. rendű alperesre vonatkozó kereset tekintetében az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges mértékben a tényállást feltárta, azt a **M.** Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztály Életvédelmi és Ifjúságvédelmi Alosztály .../2013. bü. számú iratainak megfelelően állapította meg, a Fővárosi Ítélőtábla végső soron érdemi döntésével is egyetértett az alábbi eltérő jogi indokok mellett.

A felperes nem vagyoni kár megfizetésére irányuló keresetét elsődlegesen személyiségi jogának sérelme, másodlagosan közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén érvényesítette. Az elsőfokú bíróság a

felperes keresetét ennek megfelelően látszólagos keresethalmazatként bírálta el.

A hatóság közhatalmi jellegű, szervező, intézkedő tevékenységével vagy mulasztásával okozott nem vagyoni kár megtérítése, avagy sérelemdíj iránti igény azonban egyrészt személyiségi jogi alapon, másrészt közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén egymástól függetlenül vagylagosan nem érvényesíthető. A nem vagyoni kártérítés célja ugyanis minden esetben a személyiség sérelmének kompenzálása. Éppen ezért a nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló kereset elbírálásánál akkor is a személyiségi jog megsértéséről kell döntenie, ha a felperes keresetének jogcímét nem a személyiségi jog megsértésére alapítja. A nem vagyoni kár, illetve sérelem minden esetben a személyiség immateriális hátrányaként értelmezhető, ezért a felperesnek a nem vagyoni kár megtérítése iránti kereset előterjesztése esetén meg kell jelölnie azt a személyhez fűződő jogot, amelyet a közigazgatási szerv eljárása által elszenvedett. Amennyiben a felperes személyisége lényegét alkotó tulajdonságának sérelmét a hatóság államigazgatási szervező, intézkedő tevékenységével összefüggésben állítja, akkor a hatóság kárfelelőssége a személyiségi jogának megsértése alapján a kártérítési felelősség általános és az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére vonatkozó különös feltételek együttes fennállása esetén jöhet szóba. A hatóság eljárásával összefüggésben előterjesztett nem vagyoni kártérítés iránti igény ezért nem vagylagosan, hanem csak egységesen bírálható el. Nem állhat elő olyan helyzet, hogy a személyiségi jog megsértésére alapított nem vagyoni kár megtérítése iránti igény alaptalan, azonban közigazgatási jogkörben okozott kár címén a nem vagyoni kompenzáció megítélhető, hiszen a nem vagyoni kártérítés, és ekként a sérelemdíj is mindenképpen személyiségi jogi sérelem kiküszöbölésére hivatott.

II. rendű alperes eljárási cselekményeivel összefüggésben a személyiségi jogi sérelem tárgyában a Fővárosi Ítéltábla az alábbi álláspontot foglalta el.

1. Tisztességes eljáráshoz, az eljárás észszerű határidőn belül történő befejezéséhez való jog sérelme

Az elsőfokú bíróság az ítéletben arra helyesen mutatott rá, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog nem személyiségi jog, hanem eljárási alapjog, ezért a polgári jog személyiségvédelemhez fűződő eszközrendszer nem alkalmazható, ilyen sérelemre kártérítési keresetet alapítani nem lehet. Az eljárás észszerű határidőn belül történő lezárására való joggal összefüggésben azonban tévesen következtetett a jogszabályok alapján arra, hogy erre irányuló igény a büntetőeljárás elhúzódásával összefüggésben is alkalmazható.

A bírósághoz fordulás, a tisztességes eljáráshoz és a jogviták észszerű időn belül történő befejezéshez fűződő jogot, mint alapelveket az Emberi Jogok Európai Egyezménye [EJEE] szabályozta, melyet Magyarország az 1993. évi XXXI. törvénnyel ratifikált. Ennek 6. Cikk (1) bekezdése kimondja, hogy mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és észszerű időn belül tárgyalja és hozzon határozatot polgári jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. A kereset jogalapjaként azonban az

Egyezmény 6. Cikk (1) bekezdésére hivatkozni nem lehet, mert a Római Egyezmény címzettje a Magyar Állam, amelynek alapján jogszabály-alkotási kötelezettsége keletkezik, ennek elmulasztása közvetlenül nem szankcionálható, hanem az ennek alapján megalkotott belső jogszabályok megsértése esetén fűződhetnek hozzá jogkövetkezmények.

Az EJEE által a bíróságokkal szemben megfogalmazott elvárásoknak eleget téve a Polgári Perrendtartás 1999. évi CX. törvénnyel történt módosítása újraszabályozta az 1952. évi III. törvény I. fejezetét. A Pp. 2. § (1) bekezdésében három fontos igazságszolgáltatási alapelvet rögzít: a felek bírósághoz fordulásának jogát, a tisztességes eljáráshoz és a jogviták észszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát, a Pp. 2. § (3) bekezdés pedig az ennek szankcionálására vonatkozó szabályt fogalmazza meg. A Pp. 1. §-ában rögzített célja szerint a Polgári Perrendtartás a polgári ügyekben felmerült jogvita eldöntését biztosítja az alapelvek érvényesítésével. Ebből pedig az is következik, hogy az eljárási alapelvek, így az észszerű időn belül történő határozathozatalhoz való jog sérelmét csak jogvita esetén lehet ekként szankcionálni. A büntetőeljárás elhúzódására hivatkozással méltányos összegű elégtétel, illetve sérelemdíj a bíróságtól, de az eljárásban részt vevő bármely más hatóságtól sem kérhető, a Pp. 2. § (1) bekezdésében megfogalmazott alapelv csak a polgári eljárásban követelhető meg, a Pp. rendelkezései a büntetőeljárásra nem alkalmazhatóak.

2. Személyes adatok védelméhez, magántitokhoz, jóhírnévhez fűződő jog

II. rendű alperes 2015. október 20. napján a felperes munkáltatójával, a **M.** Zrt. Humán Üzletágának írt megkeresésében közölte, hogy ...-159/2013. bü. szám alatt a felperessel szemben eljárást folytat a Btk. 195. § (1) bekezdésébe ütköző és az (1) bekezdése szerint minősülő kiskorú veszélyeztetésének büntette megalapozott gyanúja miatt. A közölni kért információkon túl közölte a megkeresés teljesítésének határidejét.

Az Alaptörvény VI. cikke szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jóhírnevét tiszteletben tartsák. A (2) bekezdés szerint mindenkinek joga van a személyes adatai védelméhez, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez.

A 2013. évi CLXXVII. törvény 8.§ (1) bekezdés alapján alkalmazandó 2013. évi V. törvény [Ptk.] 2:45. § (2) bekezdés szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen a más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tény állítása vagy híresztelése, vagy valós tény hamis színben feltüntetése. A 2:46. § (1) bekezdés szerint a magántitok védelme kiterjed különösen a levéltitok, a hivatásbeli titok és az üzleti titok oltalmára.

A felperes ellen folyamatban lévő büntetőeljárás ténye és tárgya a 2011. évi CXII. törvény [Infotv.] 3. § 4. pont alapján bűnügyi személyes adat, és mint ilyen, a kezelésre vonatkozó felhatalmazást a Be. 63. § rendelkezései teremtik meg.

A Be. 63. § (1) bekezdés szerint az eljárásban részt vevő személyek személyes adatainak megismerésére és kezelésére a bíróság, az ügyész, a nyomozó hatóság, a szakértő, valamint a bíróság vagy az ügyész által megkeresett hatóság az e törvényben meghatározott feladatainak

teljesítése érdekében jogosult. A terhelt bünygyi nyilvántartás céljára szolgáló személyes adatainak körét és a személyes adatok kezelésének szabályait külön törvény állapítja meg.

Az Infotv. 3. § 3.b pontja és 4. pontja szerint a büntetőeljárás során vagy azt megelőzően a büncselekménnyel, vagy a büntetőeljárással összefüggésben, a büntetőeljárás lefolytatására, a büncselekmények felderítésére jogosult szerveknél kezelt, továbbá a büntetés-végrehajtási szervezetnél keletkezett, az érintettel kapcsolatba hozható személyes adat bünygyi személyes adatnak minősül, különleges adatnak tekinthető. Ekként kizárólag a büntetőeljárásban részt vevő személyek számára és kizárólag az eljárási célok által indokolt mértékben lehet hozzáférhető.

A Be. 71. § (1) bekezdés első mondata szerint a bíróság, az ügyész és a nyomozó hatóság állami és helyi önkormányzati szervet, hatóságot, közttestületet, gazdálkodó szervezetet, alapítványt, közalapítványt és egyesületet kereshet meg tájékoztatás adása, adatok közlése, átadása, illetőleg iratok rendelkezésre bocsátása végett, és ennek a teljesítésére legalább nyolc, legfeljebb harminc napos határidőt állapíthat meg.

II. rendű alperes a 2015. október 20. napján megküldött megkeresést jogszabályi felhatalmazás, a Be. 71. § (1) bekezdés alapján foganatosította, az átirat szövegét azonban akként fogalmazta meg, hogy a megkeresés céljának elérése érdekében szükségtelen személyes bünygyi személyes adatokat - a felperessel szemben indult büntetőeljárás tényét, az alapos gyanú fennállását, a büntetőeljárás tárgyát -közölte a felperes munkáltatójával, melyre II. rendű alperest a fenti jogszabályok nem hatalmazták fel. A II. rendű alperes által közölt tények a valóságnak megfeleltek, a felperes jóhírnevének sérelme ekként nem valósult meg. Csorbult azonban a magántitokhoz, a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi joga.

3. Magánélethez fűződő jog

Felperes a magánélethez fűződő jogának sérelmét azzal összefüggésben állította, hogy II. rendű alperes álláspontja szerint jogellenesen rendelte el elővezetését, majd azt jogellenesenajtotta végre.

A Ptk. 2:43. § b) pontja többek között polgári jogi védelem alá helyezi a magánélet, a magánlakás megsértését, melynek tiszteletben tartására a 2:42. § (2) bekezdés szerint mindenki köteles.

A Be. 162. § (1) bekezdés szerint az elővezetés személyi szabadságot korlátozó intézkedés annak érdekében, hogy az érintettet a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság elé állítsák, vagy biztosítsák az eljárási cselekményen, illetőleg a szakértői vizsgálaton való részvételét. A (2) bekezdés szerint a törvényben meghatározott személyek elővezetésének elrendeléséről a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság rendelkezik. A (3) bekezdés alapján az elővezetést a rendőrségajtja végre.

A büntetőeljárás iratai alapján megállapítható, hogy a szakértő kirendeléséről II. rendű alperes ...-35/2013. bü. számon 2013. december 17. napján határozott, a szakértői feladatok elvégzésére az ... által kijelölt orvosszakértőt rendelte ki. Az ... a szakértői vélemény elkészítésére dr. **B.Gy.** igazságügyi szakértőt bízta meg. Felperes a

szakértői vizsgálatok időpontjaiban nem jelent meg, az ... kizárását indítványozta.

II. rendű alperes ...-62/2013. számú 2014. május 14. napján meghozott határozatában az ... Intézete által kijelölt elmeorvos szakértőt a kirendelés alól felmentette, majd 2014. május 22. napján a szakértői feladatok ellátásával dr. **M.A.** igazságügyi elmeorvos szakértőt bízta meg. Felperes 2014. június 27. és július 18. napján a szakértői vizsgálatok időpontjában nem jelent meg, az idézéseket nem vette át, a kirendelt szakértő a felperes vizsgálatát nem végezte el, kérte a felmentését.

II. rendű alperes 2014. július 21. napján dr. **M.A.** szakértőt a kirendelés alól felmentette, 2014. augusztus 18. napján meghozott határozatában a szakértői feladatok ellátásával a **F.** Kft.-t bízta meg. A kirendelt szakértő 2014. augusztus 27-én telefonon kísérelte meg a felperes idézését, majd 2014. szeptember 8-án írásban értesítette a vizsgálat időpontjáról. Felperes II. rendű alperesnél előterjesztett panaszában a szakértő kizárását indítványozta, erre hivatkozással a 2014. november 19., és december 3. napjára kitűzött szakértői vizsgálatokon sem jelent meg, a részére megküldött szakértői leveleket nem vette át. Felperes panaszát a **M.** Járási Ügyészség .../2013/16-I. számú határozatával 2014. december 18. napján elutasította. Felperes a 2015. március 26. napjára kitűzött vizsgálat időpontjára szóló idézést 2015. március 18. napján átvette, a vizsgálat időpontjában nem jelent meg, a **F.** Kft.-vel szemben adóhatósági eljárást kezdeményezett.

II. rendű alperes az igazságügyi szakértőt 2015. április 22. napján a kirendelés alól felmentette, a szakértői feladatok elvégzésével a 2015. április 22. napján a **G.** Kft.-t bízta meg. Felperes a kitűzött szakértői vizsgálatokra vonatkozó értesítéseket nem vette át, 2015. május 13. napján a kirendeléssel szemben panaszt terjesztett elő. Felperes a szakértői vizsgálatok időpontjára vonatkozó értesítéseket azért nem vette át, mert álláspontja szerint a szakértő idézésre nem jogosult. A vizsgálatok időpontjaiban nem jelent meg, a szakértő ezért indítványozta a felperes 2015. augusztus 26. napján történő előállítását. II. rendű alperes a ...-144/2013. bü. számú 2015. augusztus 12. napján meghozott határozatával a felperes elővezetését rendelte el. A határozat indokai szerint felperes a 2015. május 14. és 2015. június 4. napjára kitűzött szakértői vizsgálatokon nem jelent meg, a küldeményeket nem vette át. Ugyanezen a napon a Be. 169. § alapján megkereste a **G.**

Rendőrkapitányságot az elővezetés foganatosítása céljából. A **G.** Rendőrkapitányság az előállítást megkísérelte, mivel azonban a felperes nem volt fellelhető, az elővezetéstől elállt. II. rendű alperes a 2015. október 8. napjára kitűzött vizsgálat időpontjára a felperes elővezetését ismételten elrendelte, az azonban ismét nem volt foganatosítható, mert a felperes a közölt címen nem volt fellelhető.

Arra a felperes helyesen mutatott rá, hogy a szakértő a Be. 67. § (1) bekezdés alapján idézésre nem jogosult. A Be. 106. § (1) bekezdés szerint azonban a terhelt és a sértett köteles a szakértői vizsgálatnak, illetve beavatkozásnak magát alávetni, kivéve a műtétet és a műtétnek minősülő vizsgálati eljárást. A (3) bekezdés szerint, ha a terhelt a közreműködési kötelezettséget nem teljesíti, vele szemben elővezetésnek és kényszer alkalmazásának van helye.

Kétségtelen, hogy a felperes a hatóság kirendelő végzése alapján köteles volt alávetni magát a szakértői vizsgálatnak, ezzel kapcsolatban közreműködési kötelezettség terhelte, amelynek a felperes nem kívánt

eleget tenni, mert a kirendelés jogszerűségét, II. rendű alperes eljárását kifogásolta. Amennyiben a terhelt a nyomozati eljárás során a közreműködési kötelezettségének nem tesz eleget, a szakértői vizsgálat elvégzését nem segíti elő, akkor a Be. 106. § (3) bekezdés alapján elővezetés jogszerűen volt alkalmazható.

A szakértői vizsgálaton való megjelenési, felperes közreműködési köteleességét nem befolyásolja az, hogy a kirendelő végzéssel szemben a felperes panaszt terjesztett elő. A büntetőeljárás során jogerő a Be. 588. § (1) bekezdés alapján csak a bíróság ügydöntő határozatához fűződik, a Be. 195. § (1) bekezdésben biztosított panasznak, mint jogorvoslati lehetőségnek a nyomozás során meghozott határozatok végrehajtására halasztó hatálya nincsen. Jogszerű volt ekként a szakértő kirendelésével szemben előterjesztett panasz ellenére a határozat végrehajtása. Ez azt is jelenti, hogy a panasz előterjesztése ellenére a nyomozás során meghozott határozatoknak a felperes köteles volt eleget tenni, a panasznak az eljárási cselekményekre halasztó hatálya nincs.

A Be. 100. § (1) bekezdése és a 108. § (6) bekezdésében foglaltakon túl a 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet a szakértőt kirendelő határozat tartalmi elemeként a vizsgálat helyét és időpontját nem rögzíti, ennek meghatározása ekként nem a kirendelő hatóság, hanem a szakértő feladata, ezzel összefüggésben a büntetőeljárás alanyainak közreműködési kötelezettsége van.

A Be. 103. § (1) bekezdés sorolja fel a kizárási okokat, melyek fennállása esetén a szakértő nem járhat el. A szakértők kizárására vonatkozó eljárást a Be. részletesen nem szabályozza, a szakértővel szemben azonban a bíró kizárására vonatkozó szabályozásnál szigorúbb követelmény nem támasztható. A Be. 24. § (2) bekezdés értelemszerű alkalmazása mellett a szakértő a más által tett bejelentés elintézéséig eljárhat, a kizárás iránti kérelem Be. 103. § (4) bekezdésben meghatározott szerv általi elbírálásáig tevékenységében akadályozva nincsen. Nem tekinthető ekként jogellenesnek az, hogy a **G.** Kft. ellen bejelentett kizárás iránti kérelem ellenére a szakértő tevékenységét folytatta.

II. rendű alperes az elővezetést a Be. 162. § (1) bekezdés és a 106. § (3) bekezdés alapján jogszerűen rendelte el, nem sértette felperes magánélethez fűződő személyiségi jogait a jogszerűen elrendelt elővezetés foganatosítása sem.

A büntetőügy irataiban fellelhető jelentések szerint a felperes elővezetését a **G.** Rendőrkapitányság járőrei 2015. augusztus 26. napján 4 órakor, majd 2015. október 8. napján 4 óra 40 perckor kísérelték meg, attól azonban a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 34. § (5) bekezdés alapján elálltak, mert a felperes lakóhelyén nem volt fellelhető. Ugyan a Be. 162. § (4) bekezdés szerint az elővezetést általában a napnak a hatodik és huszonnegyedik órája között kell végrehajtani, a magánélet jogellenes zavarását önmagában nem eredményezi az, hogy a jogszerű elővezetést 6 óra előtt, 4 óra és 4 óra 40 perckor kísérelte meg a nyomozó hatóság.

A fentiekre tekintettel a felperes elővezetésének elrendelése és annak végrehajtása a felperes által hivatkozott személyiségi jogi sérelemmel

nem járt, a felperes által hivatkozott jogsértésre alapított keresetet az elsőfokú bíróság okszerű döntéssel utasította el.

4. Emberi méltóság sérelme

A Ptk. 2:42. § (1) bekezdés szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy törvény vagy mások jogainak korlátai között személyiségét szabadon érvényesíthesse, és hogy abban őt senki ne gátolja. A (2) bekezdés szerint az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.

A büntetőeljárás szükségképpen a személyiségi jogok korlátozásával jár, személyiségi jogi sérelmet abban az esetben nem eredményez, ha a magatartás tanúsítására a nyomozó hatóságot a jogszabály feljogosítja. A jogellenes, egyben a felperes személyiségi jogi sérelmét eredményező intézkedések azonban okot adhatnak a polgári jogi védelem eszközrendszerének alkalmazására. Az azzal érintett személyek emberi méltóságának sérelmét azonban az elkövetett egyes eljárási szabálysértések automatikusan nem eredményezik, csak abban az esetben, ha a személyiség lényegi vonását érintő sérelemmel járt.

A belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet [Nyor.] 110. § alapján a nyomozási cselekmény megkeresés útján is teljesíthető. A Nyor. 111. § (1) bekezdés szerint, ha más nyomozó szerv illetékességi területén kell nyomozási cselekményt végezni, ennek végrehajtására a 114. §-ban meghatározott kivétellel a fogatosítandó nyomozási cselekmény helye szerint illetékes és a megkereséssel érintett bűncselekmény nyomozására hatáskörrel rendelkező nyomozó szerv megkereshető.

2014. május 20. napján a gyanúsítottként történő kihallgatást nem II. rendű alperes, hanem megkeresett szervként a **G.** Rendőrkapitányság fogatosította, a megkeresett szerv azonban a megkereső jogait és kötelezettségeit gyakorolja, eljárási cselekményeinek kereteit a megkeresés írja körül. Megalapozatlan ezért az a II. rendű alperesi fellebbezési érvelés, hogy az esetleges jogellenes magatartásáért II. rendű alperes felelőssége nem áll fenn.

A 2014. május 6. napján meghozott megkeresés szövege alapján egyértelmű, hogy a **G.** Rendőrkapitányságon a felperest a II. rendű alperes folytatólagosan rendelte gyanúsítottként meghallgatni, közölte a gyanúsítás pontos szövegét, a kirendelt védő személyét, és a gyanúsított részére feltenni kívánt kérdéseket. Újabb büntetőeljárás a felperessel szemben nem indult.

A felvett jegyzőkönyv tanúsága szerint a bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény 6. § alapján a rendőrség felperesről ismét fényképfelvételt készített, 44. és 46. § alapján ujj- és tenyérlelenyomatot készített, holott ezen adatokat II. rendű alperes a gyanúsításkor már

rögzítette, ezzel a Nyor. 125. § (1) bekezdésben foglalt ellenőrzési kötelezettségét elmulasztotta. A felperes biometrikus adatainak ismételt, ekként szükségtelen rögzítése önmagában megalázó eljárásnak nem tekinthető, a felperes emberi méltóságának sérelmét nem eredményezi, a felperes egyéb személyiségi jogának sérelmével sem járt. Ezért a felperes ezen jogszabálysértésre alapított sérelemdíj iránti igénye sem megalapozott.

5. Védelemhez fűződő jog

Felperes érvelése szerint II. rendű alperes a védő kirendelésre vonatkozó határozatot részére nem kézbesítette, védelmét, eljárási jogait nem biztosította, ezzel eljárási jogait csorbította.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdése szerint a büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. Ennek keretén belül a Be. 118. § (1) bekezdés garantálja, hogy a terhelt vallomását összefüggően előadhassa.

A polgári jogi védelem előfeltétele az, hogy a védendő érték kifejezetten a szubjektumhoz, az egyéniséghez kapcsolódjon. A védelemhez fűződő jognál a védendő érték nem közvetlenül az ember személyiségéből fakad, hanem az állami közreműködés mellett zajló eljárások megfelelő funkciójú megvalósítását, ezek érvényesülését szolgálja. A személyiségi jogok védelmének lényege a személy autonómiájának, a személyiség szabad kibontakoztatásának biztosítása, melynek elsődleges követelménye, hogy a védendő érték a személyiség megnyilvánulásaként legyen meghatározható. A büntetőeljárás során a védekezéshez való jog nem fogadható el személyiségi jogként, mert a védendő érték nem a személyiség szabad kibontakoztatásában rejlik, hanem egyéb, az állami szervezetek és az egyén viszonyában meghatározható értékek megóvását, érvényesülését szolgálja. A felperes sérelmei ekként a büntetőeljárás során rendelkezésre álló jogorvoslati eszközök révén nyerhetnek orvoslást, személyiségi jogi alapon azonban a Ptk.-ban foglalt jogkövetkezményeket a felperes nem érvényesítheti.

A büntetőügy iratai alapján megállapítható az is, hogy a felperes részére II. rendű alperes 2013. június 20. napján, továbbá 2015. február 3. napján védőt rendelt, a határozatot a felperes részére kiadni rendelte.

6. Felperes a perben állította, hogy II. rendű alperes az eljárás során meghurcolta, célja kifejezetten a felperes zaklatására irányult, a felperes kérelmeinek nem adtak helyt, viszont-feljelentéseit nem bírálták el.

II. rendű alperes egyes eljárási szabálysértései csak akkor eredményezhetnek személyiségi jogi sérelmet, ha az eljárási szabálysértést kifejezetten a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követte el (EBH2007. 1598.). Felperes II. rendű alperes magatartásának indokát a felperes személye ellen irányuló zaklató, megtorlás jellegét állította, azt azonban a büntető ügy iratai nem támasztották alá, ezért a kereset egyéb eljárási szabálysértésekre hivatkozással is alaptalan.

II. rendű alperes által elkövetett jogsértéssel összefüggésben az elsőfokú bíróság a kompenzáció összegét helyes mérlegeléssel határozta

meg, annak indokaival összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla kiemeli az alábbiakat.

A Ptk. 2:53. § (1) bekezdés alapján, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására, és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.

A felperes személyiségi jogának sérelme alperes közhatalmának gyakorlásával összefüggésben, a felperes magántitkának, személyes adatainak sérelmével valósult meg. A Ptk. 6:548. § (1) bekezdésében foglalt különös feltételek fennálltak, mert a felperes ezen sérelme a büntetőeljárás során rendes jogorvoslással nem volt elhárítható. A sérelemdíj összegével összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla álláspontja az volt, hogy annak mértéke II. rendű alperes által elkövetett jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére, a sértettre és a környezetére gyakorolt hatására tekintettel a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglalt elveknek megfelel, annak felemelésére a csatlakozó fellebbezésben felhozott érvek alapul nem szolgálnak. Az elsőfokú bíróság által megállapított marasztalási összeg nem tekinthető eltúlzottnak azzal együtt sem, hogy az emberi méltóság sérelmére alapított keresetet a Fővárosi Ítéltábla megalapozatlannak ítélte. A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helytálló döntését, a fenti indokok mellett a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

Mivel a felek pervesztességének és pernyertességének aránya között számottevő különbség nem volt, a Fővárosi Ítéltábla a másodfokon felmerült költségekről akként határozott, hogy azt a felek maguk viselik a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján. II. rendű alperes fellebbezésének értéke 200.000 forint, a le nem rótt 16.000 forint fellebbezési illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 5. § c) pontja alapján fennálló illetékmentességre tekintettel az állam viseli. Felperes csatlakozó fellebbezésének illetéke 12.000 forint, melyet a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a felperes köteles megfizetni a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására az államnak.

Budapest, 2017. április 25.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. . Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelél:
Szirmai Nikolett bírósági ügyintéző